

Kvindens Vedkommende hæves Taksterne noget lignende.

Tages alle disse Takster under eet, betyder det, at man for de enlige Personers Vedkommende har hævet Taksterne med nogle og tredive Procent. Her maa naturligvis tages i Betragtning, at de 25 pCt. havde Kommunalbestyrelsen i Forvejen Lov til i Henhold til Loven at lægge til Taksterne, saaledes at det for de ugiftes Vedkommende i de Kommuner, hvor man havde lagt de 25 pCt. til, reelt kun betyder en Stigning med 8 pCt.

Foruden at bedre Kaarene for enlige Personer har denne Skala ogsaa den heldige Virkning at hjælpe de saakaldte uheldige Ægtepar — „uheldige“ i Aldersrentelovens Forstand —, det vil sige dem, hvor kun den ene Part er berettiget til Understøttelse. Disse Ægtepar har hidtil oppebaaret 532, 444 og 330 Kr., henholdsvis i Hovedstaden, Provinsbyerne og paa Landet, ja, i nogle Tilfælde endogsaa kun 504, 402 og 300 Kr., nemlig i saadanne Tilfælde, hvor det er Kvinden, der er den ældste. Disse Ægtepar vil nu komme op paa en Understøttelse af 720, 600 og 480 Kr., hvis det er Manden, der oppebærer Aldersrenten, 648, 540 og 432 Kr., hvis det er Kvinden, der faar Hjælpen.

Jeg tror nu, at ærede Medlemmer, som har arbejdet med Aldersrenteloven, vil erkende, at selv om man maaske af mange forskellige Grunde ikke i al Almindelighed vil gaa til en Forhøjelse af Taksterne, er Fordelingen, som den her er foretaget til Fordel for de enligt stillede, langt at foretrække for den Fordeling, der findes i den nuværende Lov. Samtidig sletter den nye Bestemmelse naturligvis Bestemmelsen om de 25 pCt.s Tillæg; naar man først har lagt de 25 pCt. ind i selve Lovens Takster, ønsker man naturligvis ikke at bevare de 25 pCt., som Kommunerne skønsomt har faaet Lov til at tildele. Altsaa, foruden at Taksterne forhøjes med de 25 pCt., forhøjes de yderligere for de enliges Vedkommende med 8 pCt., og de gøres obligatoriske ved at lægges ind i Taksterne, saa at det ikke længere er saaledes, at Kommunen selv kan bestemme, om den vil forhøje med 25 pCt.

Endvidere foreslaas der et Par nye Bestemmelser indført som 9de og 10de Stykke i § 5. Den første Bestemmelse omhandler en Stigning i Aldersrenten, naar Aldersrentenyderen opnaar en højere Alder. Der foreslaas en Stigning med 10 pCt. fra 70 til 75 Aar, 15 pCt. fra 75 til 80 Aar og derefter 20 pCt. Dette Procentbeløb skal

beregnes af Rentens Grundbeløb, efter at Fradraget i Henhold til § 6, der omhandler Indtægter og Formue, har fundet Sted, og skal i Tilfælde, hvor Ægtefæller begge er berettigede til Hjælp, beregnes efter den ældstes Alder. Naar der foreslaas en saadan Stigning, er det ud fra den Betragtning, som ofte er gjort gældende her i Tinget, at Arbejdsevnen, naar man kommer højt op i Aarene, fuldstændig forsvinder, saaledes at den gamle ikke mere har Lejlighed til at tjene noget. Det maa vist ogsaa fra alle Sider erkendes, at selv med disse højere Takster vil den gamle ikke kunne klare sig med selve Aldersrentens Beløb uden dette Tillæg. Hertil kommer for de Aldersrentenyderes Vedkommende, som har haft en mindre Formue, at naar de kommer højere op i Aarene, kan man med matematisk Sikkerhed udregne, at Formuen vil være forsvundet; derfor maa man give dem en Forhøjelse af Renten. Og hertil kommer endelig den ganske almindelige Betragtning, at under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov steg Alderdomsunderstøttelsen Aar efter Aar, efterhaanden som de gamle blev ældre, og det er en af de Ting i den nye Lov, som de gamle ikke har kunnet fatte, at de faar lige meget enten de er 65 eller 85 Aar. Jeg tror, at man ved Gennemførelsen af denne Bestemmelse vil opnaa at skabe Tilfredshed mellem de gamle.

Det andet Stykke, som foreslaas indført i Lovens § 5, omhandler Brændselhjælp. Om Brændselhjælpen har der jo været talt mangt og meget her i Tinget, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Om de ændrede Tal, 50 og 35 i Stedet for 75 og 50 Kr., skal jeg sige, at de maa ses paa Baggrund af de forhøjede Takster. Det er jo ved Brændselovens Behandling her mange Gange udtalt, at de Brændselstakster, vi den Gang foreslog, 75 og 50 Kr., var ikke alene til Indkøb af Brændsel, men en Slags Nødhjælp, fordi Aldersrentelovens Takster var saa smaa, som Tilfældet var, og vi derfor ønskede, nu da man alligevel skulde bevilge Brændsel, at de gamle skulde have et lille Plus i Tilgift; vi gjorde derfor Taksterne noget større, end jeg erkender var nødvendigt den Gang overfor Indkøbet af Brændsel. Naar vi nu i al Almindelighed foretager en Forhøjelse af Grundtaksterne for alle Aldersrentenydere, vil ærede Medlemmer kunne forstaa, at det Beløb, man sætter ind i Loven som Brændselhjælp, skal have Karakteren af Brændselhjælp. Derfor har den højtærede Indenrigsminister valgt at foreslaa det samme Beløb, som han i sin